

U s t a w a

z dnia 11 maja 1922 r.

o rachuble czasu.

Art. 1. Doba zaczyna się legalnie w momencie dołowania słońca średniego w południku 15° na wschód od Gréenwich. Godziny doby liczy się albo od początku do końca doby, albo też od początku do jej połowy, a następnie od połowy do końca doby, odróżniając godziny jednoimienne słowami po północy (ppn.) i po południu (ppd.).

Art. 2. Legalna rachuba czasu obowiązuje wszystkie władze i urzędy państwowe i samorządowe.

Art. 3. Zegary, znajdujące się w miejscach publicznych, z wyjątkiem zegarów słonecznych, powinny wskazywać czas odpowiednio do art. 1 niniejszej

ustawy z rzetelnością w rozumieniu art. 10 i 11 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 15, poz. 211), wyznaczoną rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu.

Art. 4. Wykonanie ustawy niniejszej powierza się wszystkim ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie.

Art. 5. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1922 i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

W dniu 31 maja tegoż roku zegary należy cofnąć o godz. 12 w nocy na godz. 11 ppd., względnie z 24 na 23, godziny te liczyć należy jako 11-a ppd., względnie 23-a.

Marszałek:
Trąpczyński

Prezydent Ministrów:
Antoni Ponikowski
